

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 772: Phát Thâm Tâm Rộng Tu Lục Độ Vạn Hạnh, Vui Thích Tích Tập Mọi Hạnh Thiện Pháp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 065)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Muốn thành tựu Báo thân phước tuệ trang nghiêm, tướng hảo vô biên, chẳng thể dùng lời diễn tả, ắt phải phát thâm tâm rộng tu lục độ vạn hạnh, vui thích tích tập mọi hạnh thiện pháp.】

Đoạn phía trước giảng về vô lượng vô biên phân thân, tức là Ứng hóa thân, quý vị nên tu pháp như thế nào; phải tu cái tâm làm lợi ích cho tất cả chúng sanh, khởi tâm động niệm thấy đều phải làm lợi ích cho muôn loài. Vậy nếu muốn thành tựu Báo thân của chính mình thì tu pháp như thế nào? Tu thâm tâm thì được Báo thân; tu đại bi tâm thì được Ứng hóa thân; tu trực tâm thì chứng Pháp thân. Ba tâm được giảng trong Bồ Đề tâm chính là: Trực tâm, thâm tâm, và đại bi tâm; ba tâm này chứng ba thân. Bắt buộc phải phát viên mãn ba tâm, thì ba thân của chúng ta mới có thể chứng đắc viên mãn. Thấu rõ nhân quả này, chúng ta tự nhiên sẽ nỗ lực nghiêm túc mà thực hành. Phước tuệ trang nghiêm, tướng hảo vô biên, trong kinh thường nói đến ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, đó là thân Phật ứng hóa, tức Ứng thân Phật; còn tướng hảo vô biên, đây là nói về Báo thân Phật. “*Quán Vô Lượng Thọ Phật Kinh*” tán thán thế giới Tây phương A Di Đà Phật là: “*Phật có vô lượng tướng, mỗi một tướng thì có vô lượng vẻ đẹp*”, chứ không chỉ là ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp. Tướng tốt và vẻ đẹp thấy đều vô lượng vô biên. Vô lượng vô biên tướng hảo ấy từ đâu mà có? Từ **thâm tâm** mà ra. Thâm tâm là tâm gì? Nếu dùng lời thông tục của chúng ta mà nói, đó là tâm tốt; tâm tốt thì được tướng tốt, thì được quả báo tốt, chính là tâm tốt! Thế nhưng, tâm như thế nào mới được coi là tâm tốt? Tâm tốt ở đây có tiêu chuẩn: Rộng tu lục độ vạn hạnh, đây chính là tâm tốt. Hạnh môn là gì? Là hành vi trong đời sống của chúng ta. Hành vi trong đời sống là vô lượng vô biên, từ sáng đến tối, từ khởi tâm động niệm cho đến ngôn ngữ tạo tác,

từ mừng một đầu năm đến ba mươi tháng chạp, từ lúc chúng ta sinh ra cho đến khi thọ mạng kết thúc, một đời này đã đếm không xuể, huống hồ nói đến vô lượng kiếp trong quá khứ, làm sao mà nói cho hết được! Trong những hành vi đời sống vô lượng vô biên đó, thầy đều phải tuân thủ cương lĩnh của lục độ.

- **Bố thí:** Là xả mình vì người, quý vị phải hiểu rõ ý nghĩa này. Bố thí là xả mình vì người, niệm niệm đều vì tất cả chúng sanh, đây là bố thí.

- **Trì giới:** Là mọi thứ đều đúng như pháp, giữ gìn khuôn phép, tuân thủ pháp độ.

- **Nhẫn nhục:** Là bất luận việc lớn việc nhỏ đều có sự nhẫn nại, có nghị lực; không có nhẫn nại thì không thể thành tựu.

- **Tinh tấn:** Là không ngừng cải thiện, sửa đổi lỗi lầm thì lại tiến thêm một bước, sửa rồi thì tiến bộ, cứ không ngừng cải thiện.

- **Thiền định:** Là trong tâm quý vị có một phương hướng nhất định, có một mục tiêu nhất định, sẽ không tạp loạn; hễ tu tạp, tu loạn thì không thể thành công. Thiền định tức là tâm có chủ tể, không bị ngoại cảnh lay chuyển; không những không bị ngũ dục lục trần làm dao động, mà cũng không bị tất cả các pháp môn khác làm dao động.

Trên “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Thiện Tài Đồng Tử năm mươi ba lần tham học, chính là biểu diễn pháp môn này. Thực ra mà nói, nội dung cụ thể mà Thiện Tài Đồng Tử đã làm trong năm mươi ba lần tham học đó, chính là Lục Ba-la-mật.

Mỗi khi ngài tham phỏng một vị thiện tri thức, đến phần cuối đều là “**luyện đức lễ từ**” (*lưu luyện ân đức, đánh lễ cáo từ*). Luyện đức lễ từ là gì? Là Bố thí Ba-la-mật. Bố thí là gì? Là buông xả. “*Con rất cảm tạ ngài, những gì ngài chỉ dạy con đều ghi nhận, nhưng pháp môn của ngài con không học, con lại tiếp tục đi tham phỏng người khác.*” Bản thân ngài tu học cái gì? Là pháp môn niệm Phật. Ai dạy ngài? Vị thầy căn bản của ngài đã dạy. Ngài không hề thay đổi sơ tâm ban đầu. Người thầy căn bản của ngài là Bồ Tát Văn Thù Sư Lợi. Về phần Bồ Tát Văn Thù, chúng ta ở trong phần kinh văn không hề thấy ghi chép ngài dạy Thiện Tài pháp môn niệm Phật; trên mặt chữ kinh văn không có, nhưng hàm ý thì có. Ý nghĩa ở chỗ nào? Văn Thù Bồ Tát phát nguyện cầu sanh Tịnh Độ, Thiện Tài lại là đệ tử đặc ý nhất của Văn Thù Bồ Tát, quý vị thử nghĩ xem Văn Thù Bồ Tát sẽ dạy ngài ấy cái gì? Nếu không dạy ngài ấy pháp môn niệm Phật, thì sao gọi là đệ tử đặc pháp? Thế thì ngài ấy không phải là đệ tử đặc pháp

rồi. Ý nghĩa đã hiển lộ: Thầy cầu sanh Tịnh Độ, thầy biết pháp môn này là đệ nhất, thì nhất định phải truyền pháp môn đệ nhất cho đệ tử, không thể đem pháp môn đệ nhị mà truyền cho ngài ấy được. Đây là ý nghĩa ngầm ẩn tàng bên trong, quý vị phải có thể từ trên điểm này mà nhìn ra, mà thể hội; trên kinh văn tuy không ghi chép, nhưng lại ngầm chứa ý này. Thế nhưng trên kinh văn hiển nhiên cũng đã hiển thị ra rồi, vị đầu tiên ngài tham phỏng là Tỳ-kheo Đức Vân, Tỳ-kheo Đức Vân dạy ngài pháp môn niệm Phật. Đây là ý nghĩa rõ rệt, ngầm hiển thị hay hiển thị rõ rệt thấy đều đã đưa ra. Đến cuối cùng, Phổ Hiền Bồ Tát Mười đại nguyện vương đạo quy Cực Lạc, thì đã hoàn toàn phơi bày ra tất cả, hóa ra Thiện Tài vốn dĩ tu pháp môn này. Tham phỏng muôn vàn pháp môn, tất cả các pháp môn ngài đều biết, ngài không có thứ gì là không hiểu rõ; nếu quý vị thưa hỏi, ngài thấy đều thấu rõ; quý vị muốn học, ngài đều có thể chỉ dạy cho quý vị, thế nhưng bản thân ngài quyết không học, ngài “luyện đức lễ từ”. Ý nghĩa của việc đánh lễ cáo từ rất sâu sắc, là buông xả rồi! Không những thế duyên buông xả, mà Phật pháp cũng buông xả, thật sự là **“một môn thâm nhập”**. Thiền định Ba-la-mật, Bát Nhã Ba-la-mật, thấy đều từ chỗ này mà hiển thị ra. Nếu không có trí tuệ, ngài nào dám buông xả. Duy chỉ có trí tuệ cao độ, định công chân thật, ngài mới không bị tất cả các pháp môn làm cho dao động, thế nên trí tuệ Bát Nhã cũng từ chỗ này mà hiển lộ.

Chúng ta phải vui thích tích tập, vui là hoan hỷ, hoan hỷ tích tập tất cả các hạnh thiện pháp, đây là thâm tâm, đây gọi là tâm tốt. Trong tâm bất luận là đối nhân, xử thế hay đối đãi với sự vật, một mảy may ác ý đều không có. Niệm niệm là lợi ích tất cả chúng sanh, lợi ích tất cả mọi người, mọi vật, mọi việc; luôn luôn mang trong mình một cái tâm đem lại lợi ích, quyết định không có một tâm niệm bất lợi nào. Nhân hạnh như vậy thì quả báo đạt được chính là Báo thân tướng hảo vô biên, không thể suy lường; Báo thân chính là do tu như vậy mà thành. Phải nghĩ đến tất cả các vị Đại Bồ Tát, thấy đều là tu học như vậy, không có ngoại lệ. Nếu chúng ta minh bạch đạo lý này, biết được chân tướng sự thật này, thì ngay từ bây giờ phải phát tâm. Phát tâm thì càng sớm càng tốt, tâm vừa phát là lập tức làm ngay. Phải nghiêm túc, phải nỗ lực, mảy may cũng không giữ lại, tận tâm làm những việc lợi ích chúng sanh, không thể có tư hào sự giữ lại nào. Cất giữ lại là gì? Là keo kiệt. Giữ lại tài vật, gọi là lận tài; Pháp mà giấu giếm cất giữ lại một chút, thì gọi là lận pháp. Keo kiệt tài vật sẽ chịu quả báo bần cùng, keo kiệt Phật pháp sẽ chịu quả báo ngu si; chúng ta không muốn bần cùng, chúng ta cũng không muốn ngu si, thì tài và pháp thấy đều

không thể keo kiệt, phải tận tâm tận lực đi tu bố thí, đi giúp đỡ tất cả chúng sanh, đây chính là **thâm tâm**.